

Ποινική δίκη ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

ML

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνάδει με το άρθρο 4 της οδηγίας 2012/13/ΕΕ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2012, σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών (στο εξής: οδηγία 2012/13/ΕΕ), το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2012/13/ΕΕ, το δικαίωμα στην ελευθερία και στην ασφάλεια που προβλέπεται στο άρθρο 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα δικαιώματα της υπερασπίσεως που προβλέπονται στο άρθρο 48, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και με το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη που προβλέπεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η εκ μέρους των εθνικών αρχών μη παροχή εγγράφως στον κρατούμενο, κατά την περίοδο της κρατήσεως, όλων των πληροφοριών (ήτοι σε πλήρη μορφή) που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2012/13/ΕΕ (ιδίως όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως στο υλικό της δικογραφίας) ούτε επέτρεψαν σε αυτόν να ασκήσει προσφυγή κατά της παραλείψεως παροχής πληροφοριών κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2012/13/ΕΕ; Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ως άνω ερώτημα, θίγει τέτοια παράβαση του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε οποιοδήποτε στάδιο της ποινικής διαδικασίας, τη νομιμότητα της στέρησης της προσωπικής ελευθερίας, σε περίπτωση κατά την οποία διατάχθηκε η προσωρινή κράτηση του συλληφθέντος, καθώς και σε περίπτωση παρατάσεως της εν λόγω κρατήσεως, λαμβανομένων υπόψη του άρθρου 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 5, παράγραφοι 1, στοιχείο γ', και 4, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών; Για την απάντηση στα προηγούμενα ερωτήματα, ασκεί επιρροή το γεγονός ότι στον κρατούμενο απαγγέλθηκε κατηγορία για σοβαρή αξιόπονη πράξη, για την οποία η εθνική νομοθεσία προβλέπει στερητική της ελευθερίας ποινή ελάχιστης διάρκειας 15 ετών;
- 2) Συνάδει με το άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού 2004/757/ΔΕΥ⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2004, για τη θέσπιση ελάχιστων διατάξεων σχετικά με τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης των εγκλημάτων και τις ποινές που ισχύουν στον τομέα της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών, την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας κατά το άρθρο 4, παράγραφος 3, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στο άρθρο 267 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα άρθρα 82 και 83 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την αρχή της αναλογικότητας των ποινών που κατοχυρώνεται στο άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και με τις αρχές της αναλογικότητας, της ενότητας, της αποτελεσματικότητας και της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης, εθνική διάταξη, όπως αυτή του άρθρου 172, παράγραφος 3, του σλοβακικού ποινικού κώδικα, σχετικά με την τιμωρία της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών, η οποία δεν παρέχει στο δικαστήριο τη δυνατότητα να επιβάλει στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας κατώτερης των 15 ετών, λαμβάνοντας υπόψη την αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών; Για την απάντηση στο ερώτημα αυτό, ασκεί επιρροή το γεγονός ότι η παράνομη διακίνηση ναρκωτικών δεν διαπράχθηκε από εγκληματική οργάνωση κατά την έννοια του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Έχει η έννοια της εγκληματικής οργάνωσης, κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαisiού 2008/841/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 2008, για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος, αυτοτελές περιεχόμενο λαμβανομένης υπόψη της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με τις προϋποθέσεις για την ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης;

⁽¹⁾ ΕΕ 2012, L 142, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ 2004, L 335, σ. 8

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Σλοβενία) στις 4 Σεπτεμβρίου 2017 — Milan Božičevič Ježovnik κατά Republika Slovenija

(Υπόθεση C-528/17)

(2017/C 374/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβενική

Αιτούν δικαστήριο

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείων: Milan Božičevič Ježovnik

Αναρρεσίβλητη: Republika Slovenija

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Δύναται ο εισαγωγέας (διασαφιστής), ο οποίος κατά την εισαγωγή επικαλείται την απαλλαγή από τον ΦΠΑ (εισαγωγή βάσει του τελωνειακού καθεστώτος 42), καθόσον το εμπόρευμα προορίζεται για παράδοση σε άλλο κράτος μέλος, να είναι υπεύθυνος για την καταβολή του ΦΠΑ (αν διαπιστωθεί εκ των υστέρων η μη συνδρομή των προϋποθέσεων για την απαλλαγή) με τον ίδιο τρόπο που είναι υπεύθυνος για την καταβολή της τελωνειακής οφειλής;
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, είναι η ευθύνη του εισαγωγέα (διασαφιστή) όμοια με την ευθύνη του υποκειμένου στον φόρο ο οποίος πραγματοποιεί ενδοκοινοτική παράδοση αγαθών απαλασσύμενη κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, της οδηγίας περί ΦΠΑ;
- 3) Πρέπει, στην τελευταία περίπτωση, το υποκειμενικό στοιχείο του εισαγωγέα (διασαφιστή) το οποίο ανάγεται στην καταστρατήγηση του συστήματος του ΦΠΑ να αξιολογείται διαφορετικά από ό,τι στην περίπτωση της ενδοκοινοτικής παραδόσεως αγαθών κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, της οδηγίας περί ΦΠΑ; Πρέπει η εν λόγω αξιολόγηση να είναι λιγότερο αυστηρή, δεδομένου ότι στο τελωνειακό καθεστώς 42 η απαλλαγή από τον ΦΠΑ εγκρίνεται προηγουμένως από τις τελωνειακές αρχές; Πρέπει αντιθέτως να είναι πιο αυστηρή, καθόσον πρόκειται για συναλλαγές που συνδέονται με την πρώτη είσοδο του εμπορεύματος προελεύσεως τρίτου κράτους στην εσωτερική αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Αναίρεση που άσκησε στις 7 Σεπτεμβρίου 2017 ο Mykola Yanovych Azarov κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 7 Ιουλίου 2017 στην υπόθεση T-215/15, M. Y. Azarov κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-530/17 P)

(2017/C 374/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσίων: Mykola Yanovych Azarov (εκπρόσωποι: A. Egger και G. Lansky, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Ο ανααιρεσίων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ανατρέξει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 2017, υπόθεση T-215/15·
2. να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς και να ακυρώσει την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/364⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 5ης Μαρτίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/119/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Ουκρανία, καθώς και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/357⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 5ης Μαρτίου 2015, περί εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 208/2014 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων ενόψει της κατάστασης στην Ουκρανία, κατά το μέρος που αφορούν τον ανααιρεσίοντα, και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου·
3. επικουρικώς ως προς το αίτημα υπό σημείο 2, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου αυτό να αποφανθεί εκ νέου δεσμευόμενο από τη νομική εκτίμηση που αναπτύσσεται στην απόφαση του Δικαστηρίου, και να επιφυλαχθεί ως προς την κρίση επί των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο ανααιρεσίων προβάλλει τους ακόλουθους λόγους αναίρεσεως:

1. Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, καθώς και το άρθρο 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθόσον διαπίστωσε ότι το Συμβούλιο αιτιολόγησε δεόντως τη λήψη των περιοριστικών μέτρων. Το Συμβούλιο δεν εξέθεσε το σκεπτικό του κατά τρόπο αρκούντως ειδικό και συγκεκριμένο.
2. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε εσφαλμένως ότι το Συμβούλιο δεν προσέβαλε τα θεμελιώδη δικαιώματα. Το Γενικό Δικαστήριο δεν εκτίμησε ορθώς την παρέμβαση στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, καθώς και στην επιχειρηματική ελευθερία. Ιδίως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, διότι έκρινε ότι τα μέτρα ήταν κατάλληλα και είχαν αναλογικό χαρακτήρα. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο διέπραξε διαδικαστική πλημμέλεια και προσέβαλε διαδικαστικά δικαιώματα.